

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El camí fa pujada, i anem a peu

Entenc molt bé que hi hagi qui pensi que la complexitat de la causa de l'emancipació de Catalunya i el clima de confrontació política desaconsellen els exercicis d'autocrítica. Però vista la desigualtat de forces entre secessionistes i unionistes en el terreny del combat convencional –propagandístic i jurídic-co-institucional–, crec que el joc net és una de les millors armes de què disposa l'independentisme. I aquest joc obliga a la màxima exigència crítica.

DONCS BÉ: ATENENT aquesta convicció, cal reconèixer que els resultats del 27-S no van ser ni els desitjats, ni els esperats, ni els necessaris. Certament, això no resta legitimitat a les decisions de la majoria de diputats que s'hi van presentar amb un compromís independentista explícit i que en tres anys, d'una tacada, han passat de 24 a 72. Qui no va permetre un referèndum net i clar no va ser pas el sobiranisme. Però ni el nombre de vots ni sobretot la composició d'aquesta majoria no faciliten el camí. I caldrà molt de coratge –i intel·ligència– per redefinir-ne l'estratègia quan hagin quedat desvelades les noves condicions polítiques: la composició del nou Govern, la resposta que acabi donant l'Estat a les intencions del nou Parlament i els resultats de les properes eleccions espanyoles.

EN CANVI SÍ QUE ara mateix, un mes després del 27-S, ja es pot revisar críticament la campanya de Junts pel Sí, que és la que va mostrar menys capacitat de resistència davant la duresa, d'altra banda previsible, de les dels adversaris. Una revisió no tant per assenyalar culpables com per revisar futures estratègies, i no tan sols electorals. És clar que per fer-ne una anàlisi a fons encara falten estudis pertinents que ens informin amb el màxim de detall possible sobre les decisions de vot que van portar més d'un setanta-set per cent de catalans a les urnes. Però hi ha alguns trets generals que ja es poden avançar.

EN PRIMER LLOC, em sembla obvi que l'eslògan de la campanya era emocionalment potent, però només per als que es consideren independentistes “de sempre”. En canvi, per a la majoria de convençuts, aquest no era el “vot de la seva vida”, sinó una aposta relativament nova i agosarada. I, sobretot, si es volia convèncer indecisos –com es va dir fins a l'extenuació–, aquest no era el millor reclam. Podia haver estat el vot del seu futur, o el del futur dels seus fills, però no el de la seva vida, que és una expressió que mirava més a un passat de lluita que no a una promesa de futur.

FRANCESC MELCION

.....
L'argumentari de campanya de JxSí va posar poca atenció en els obstacles emocionals que senten molts catalans davant la independència

EN SEGON LLOC, l'extraordinària mobilització que es va aconseguir gràcies a un voluntariat incansable, no va poder trencar els espais d'adhesió previs. L'emocionalitat forta que crea el vincle d'uns, alhora, defineix l'exclusió involuntària dels “tebis”. I això, en tercer lloc, posa el focus en la poca atenció que l'argumentari de campanya va posar en els obstacles emocionals que senten molt catalans davant de l'escenari d'independència, mentre es limitava a insistir en els arguments pragmàtics. En quart lloc, va ser sorprenent que no s'aprofundís en el com es faria la secessió, fet que podria haver reduït l'avversió al risc, sobretot tenint en compte la gran quantitat de feina feta en aquest terreny i que es va obviar. Finalment, crec que va ser un error forçar el cap de llista a mantenir un perfil poc bel·ligerant, especulant amb el nivell de participació. Un Romeva deixat anar hauria donat molt més de si que el perfil en què se'l va encotillar.

SIGUIN AQUESTS o uns altres, l'anàlisi dels errors de campanya permet veure quins són els punts febles de l'independentisme, sovint derivats –paradoxalment– de les seves pròpies forteses i, per això, més difícils de reconèixer.